

findes i § 37. Ifølge det af Folketinget vedtagne Forslag lød Regelen saaledes, at den, der paa en andens Vegne besidder et stempelpligtigt Dokument, bliver ansvarlig for Stempelafgiften saavel som for mulig Bøde. Dette fandtes at være meget strengt, jeg selv finder det samme, og som Motiverne til Kommissionens Forslag vise, var det heller ikke dennes Mening at det skulde opfattes ganske bogstaveligt. Det var ikke Meningen, at den, der forbigaaende og tilfældigt har haft et stempelpligtigt Dokument i sine Hænder, derved kommer til at bære dette ofte ret tunge Ansvar; Meningen var, som det fremgaar af Kommissionens Motiver, at den vedkommende skal have gjort et vist Brug af Dokumentet. Jeg har ikke haft noget imod at optage dette i Lovteksten og saa give det en skarpere Formulering, som det nu er sket. Den vedkommendes Forpligtelse indskrænkes nu til at gælde den, som paa en andens Vegne gør Fordringer eller andre Rettigheder efter et stempelpligtigt Dokument gældende ad retslig Vej. Saaledes begrænset tror jeg, at Bestemmelsen ikke kan vække noget som helst Anstød, idet man maa sige, at den, der har saa meget med et Dokument at gøre, at han støttet paa det ad retslig Vej gør Fordringer og andre Rettigheder gældende paa en andens Vegne, har selvfølgelig den Forpligtelse at skønne over — og kan ogsaa sætte sig saa meget ind i Dokumentets Indhold, at han kan gøre det —, hvorvidt det er stempelpligtigt eller ikke. Og er det en her hjemmehørende Part, paa hvis Vegne han handler, kan han fritage sig for Ansvar ved at indsende det til vedkommende Stempelmyndighed. Det er kun i det Tilfælde, at det er en udenlandsk Part, og Stempelmyndighederne ikke have nogen Person her at holde sig til, at den, der paa en andens Vegne gør Brug af Dokumentet, bliver ansvarlig for Stemplingen, naturligvis med Regres til den udenlandske Part. Stempelmyndighederne have altsaa den danske Benytter af Dokumentet at holde sig til. Jeg skal endvidere gøre opmærksom paa, at forskellige Bødestemmelser ere mildnede i §§ 30, 31, 33 og 39. Det er imidlertid Smaabøder, hvor Bødens Størrelse er af mindre Betydning. Jeg skal ikke dvæle nærmere derved.

De vigtigste Ændringer, der ere foregaaede, gælde — det er ogsaa Lovens Hovedindhold — Reglerne om Dokumenters Stempling. Jeg skal da først gøre opmærksom paa, at den Omstændighed, at

Landstingets Flertal ikke vilde acceptere noget Checkstempel, selv ikke et ganske minimalt, gjorde, at der, naar Lovens finansielle Betydning ikke skulde svækkes, maatte skaffes Erstatning paa anden Maade. Det har ført til, at man har maattet søge og ogsaa fundet visse Kompensationsobjekter. I denne Belysning maa det ses, at Afrundingen opefter i § 11 er sat til 10 Øre i Stedet for som tidligere til 5 Øre. Jeg havde ment at kunne finde de nødvendige Kompensationer uden at gaa til at stryge nogle af de Nedsættelser af Stempelafgifter, som maa formodes at kunne virke generende for Folk i mindre gode økonomiske Kaar, og jeg har under hele Landstingets Behandling søgt at hindre, at de Nedsættelser af den Art, der ere foretagne i Forhold til den nuværende Stempellovgivning, bleve enten ophævede eller begrænsede. Det er desværre ikke fuldstændigt lykkedes mig. Landstinget holdt bestemt paa, at nogle af disse Forslag bleve modificerede. Saaledes vilde man ikke gaa ind paa det, som ganske vist ikke stod i det oprindelige Regeringsforslag, men som var ønsket her i Tinget, nemlig at Overenskomster angaaende Separation, Skilsmisse og Ophævelse af Formuefællesskabet skulde være stempelfrie, for saa vidt Fællesformuen ikke var større end 1,000 Kr. Denne Fritagelse har man strøget i Landstinget.

I § 61 og de dermed sammenhørende Paragraffer have vi de vigtige Bestemmelser om Stempling af Overdragelse af faste Ejendomme. Jeg har der lagt en overordentlig stor Vægt paa, at man bevarede det Grundlag, som Kommissionen havde indsat, og som efter min Mening er godt og forsvarligt. Det sikrer Statskassen i langt højere Grad end tidligere, og det frier ogsaa for Retstrætter og Tvivlsmaal af forskellig Art, at man gør Ejendomsskyldvurderingen til Grundlag for Stempelpligten. Man har i Landstinget navnlig fra Højres Side været lidt utilbøjelig til at gaa ind derpaa, og man har gjort Forsøg paa at vende tilbage til de nugældende Regler. Men det er lykkedes mig at faa de vedkommende Forslagsstillere til at frafalde dette, saa at man har accepteret den Hovedregel, der ligger i Forslaget, at lægge Ejendomsskyldvurderingen til Grund. Kun er der indført en Begrænsning, som jeg ikke, i alt Fald ikke i principiel Henseende, har noget at indvende imod. Det er den Begrænsning, der findes i § 61, 2det Stykke, hvor der staar: „Formene Parterne, at denne ikke